

JÁNOS EVANGÉLIUMA

5.

A negyedik fejezet végén János beszámolt arról, hogy Jézus szavai által - a Szentlélek munkáján keresztül -, meggyógyította egy tőle 40 km távolságra levő nemes ember beteg fiát. Ezek után történnek az ötödik fejezet eseményei.

Ezek után ünnepük volt a zsidóknak, és felment Jézus Jeruzsálembe.

Jeruzsálemben a Juh-kapunál van egy medence, amelyet héberül Betesdának neveznek. Ennek öt oszlopcsarnoka van.

A betegek, vakok, sánták, sorvadásosak tömege feküdt ezekben és várták a víz megmozdulását.

Mert az Úr angyala időnként leszállt a medencére, és felkavarta a vizet: aki elsőnek lépett bele a víz felkavarása után, egészséges lett, bármilyen betegségben is szenvedett.

Volt ott egy ember, aki harmincnyolc éve szenvedett betegségében.

Amikor látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már milyen hosszú ideje, megkérdezte tőle: „Akarsz-e meggyógyulni?”

A beteg így válaszolt neki: „Uram, nincs emberem, hogy amint felkavarodik a víz, beemeljen a medencébe: amíg én megyek, más lép be előttem.”

Jézus azt mondta neki: „Kelj fel, vedd az ágyadat és járj!”

János itt Jézus szolgálatának egy újabb állomását mutatja be. Tudjuk, hogy János evangéliuma válogatott képekből áll, a 19.-ik fejezetben tudunkra adja, hogy „sok más jelt is tett Jézus a tanítványai szeme láttára, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben. Ezek pedig azért írtak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében.” Amikor János befejezte az evangélium írását, azt mondta, hogy „van sok egyéb is, amit Jézus tett, és ha azt mind megírnák egytől egyig, úgy vélem: maga a világ sem tudná befogadni a megírt könyveket.” Ezen állítást a mai napig fényesen bizonyítjuk, oly sok könyvet adnak ki ugyanis a Bibliával és Jézussal kapcsolatban, hogy még mindig nem értünk mindannak a végére, amit mondani kellene, vagy mondani lehetne.

A Betesda tava akkoriban a Juh-kapun belül volt, ma az Oroszlán-kapun belül található, mert a Juh-kapu már nincs Jeruzsálem városfalában. Az ásatások során az Oroszlán-kapunál megtalálták a Betesda tavát, amely mellett Jézus a sánta embert meggyógyította. Sok volt ott vak, sánta és egyéb betegségektől szenvedő, mert a medencéről az a hír járta, hogy amikor a víz megmozdul, az az ember, aki elsőnek lépett be a vízbe, bármilyen betegségéből meggyógyulhatott. Az emeberek tehát ott feküdtek vagy ültek a medence mellett, és várták, hogy felkavarodjon a víz.

El tudjátok képzelni, hogy milyen szomorú látvány lehetett, amint a medence mellett az a sok groteszk teremtmény várakozik? És aztán az örült rohanás... Persze a vakok hátrányban voltak, mert ők csak a többiek tülekedésből következtethettek arra, hogy valami történik ... és csak az első gyógyult meg.

Mi erre a magyarázat? Tudjuk, hogy a hitben hatalmas erő rejlik. Jézus azt mondta, hogy „minden lehetséges annak, aki hisz”. Hányszor mondta Jézus az embereknek, hogy „a hited meggyógyított”?! A hit elindíthatja Isten munkáját a te javadra. Az embereknek gyakran szükségük van egy olyan pontra vagy helyre, amely a hitüket működésbe lépteti. Gyakran a hit

igen passzív, sőt sokszor az Istenbe vetett hitünk is passzív. Nem kellene ennek így lennie, de sajnos ez tény.

A passzív hit nem sokat tud tenni. „Hiszem, hogy Isten teljhatalommal bír, Ő teremtette a világegyetemet, és tudom, hogy bármit meg tud tenni.” Passzív módon hiszem, hogy Isten helyettesíteni tud egy amputált kezét is, csak elhiszem, hogy meg *tudja* tenni, de nem hiszem, hogy ezt meg is *fogja* tenni. Az aktív hit elhiszi, hogy meg is fogja tenni.

Gyakran egy helyhez, egy ponthoz kötjük a passzív hitünk aktívvá válását. Egy ilyen pont mindig nagyon értékes lehet. Ezeknek az embereknek az esetében ez a pont a víz felkavarodása volt – szilárdan hitték, hogy amikor a víz felkavarodik, az első vízbe lépő ember meggyógyul a betegségéből. Mivel elhitték, hogy ez így van, ezért az első vízbe lépőnek azonnal aktivizálódott a hite, meg volt győződve arról, hogy Isten meg fogja gyógyítani - mivel elhitte, meg is gyógyult. A vérfolyásos asszonyhoz hasonlóan, aki „*azt mondta magában: "Ha csak megérintetem a ruháját, meggyógyulok"*”. Addig furakodott a tömegben, amíg odaért hozzá, megérintette és abban a pillanatban felszabadította a saját hitét. Hite aktivizálódott, és Isten – Jézuson keresztül – válaszolt hitének megnyilvánulására.

A hitetek lehet akadály vagy áldás. Nagyon fontos, hogy mit hiszek. Ha azt hiszem, hogy Isten nem tud, vagy nem akar megtenni egy bizonyos dolgot, akkor ezt általában ennek beigazolódása követi. Ha hiszem, hogy Isten meg fog tenni egy bizonyos dolgot, akkor általában az be is következik, Isten meg is teszi ezt.

Sajnos gyermekkoromban nagyon sok negatív igehirdetést hallottunk, és ennek áldozatai is lettek. Nagyon sok prédikációt hallottam, amely bizonyos dolgok ellen irányultak. A lelkészek egyik legkedveltebb témája a dohányzás volt. Újból és újból hallottam, hogy ha cigarettázol, akkor nem lehetsz keresztény, nem lehetsz Isten gyermeke. A barátaim közül is sokan hallották ezeket a prédikációkat, és ők elhitték, amit hallottak. Amikor aztán elkezdtek dohányozni, elhitték, hogy Isten nem tudja őket megmenteni, mert elszívták azt a bizonyos cigarettát. Mivel ezt elhitték, ezért ez így is történt, Isten nem mentette meg őket, amíg a cigaretta fogságában voltak. Amiben hittek, az ebben az esetben valóra is vált. Sajnos a negatív prédikációk hatására nagyon sok ember ment tönkre.

Volt egy ember Tucson-ban aki azt mondta: „Chuck, én szeretnék keresztény lenni, szeretnék gyülekezetbe járni. Fiatal koromban én voltam az ifjúsági programok vezetője a gyülekezetünkben. Nagyon boldog voltam, szolgáltam az Urat. Szeretnék most is szolgálni, de a munkám nagy stresszel jár. Amikor aztán egy nehéz nap után hazaérek, szeretek leülni, és meginni egy doboz sört. Sajnos, én így nem üdvözülhetek.” Azt kérdeztem tőle: „Ki mondta neked, hogy nem ihatsz meg egy doboz sört? ... Én annyi sört iszom, amennyi jólesik.” – mondtam, hogy megdöbbenem, nem mintha szándékomban állt volna sört inni.

Igen, sokan azért vannak Istentől távol, mert olyan szokásaik vannak, amelyektől nem tudnak szabadulni. Megpróbálnak kitörni ezekből, de a kudarc, valamint mások állításai, megfosztják őket a reménytől, hogy valaha is üdvözülhetnek. Megpróbálnak leszokni a dohányzásról, de nem tudnak, és így kiáltanak Istenhez: „Istenem bárcsak üdvözülhetnék, bárcsak a gyermekeid lehetnék.” Szeretnék mindezt elérni, de meg vannak kötözve, nem tudják abbahagyni - ebben az esetben, a dohányzást. Megpróbálják a szekeret befogni a ló elé.

Először add át az életedet Jézus Krisztusnak, és Neki majd gondja lesz arra, hogy Isten Lelke által Jézus hasonlatosságára formáljon. Olyan gyakran próbálunk kívülről befelé dolgozni, mert

Isten kegyeit keressük, de ez mindig nagyon nehéz, illetve teljességgel lehetetlen vállalkozás. Isten Lelke belülről kifelé dolgozik. Lehetővé teszi a bensőmben történő változásokat, amelyek később külső cselekedetekben mutatkoznak meg.

A hitünk valósággá válik az életünkben. Lehetőség van a hit aktivizálására, és gyakran egy találkozási pont nélkülözhetetlen lesz ehhez. *„Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében. És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt.”* A gyülekezet véneinek megérkezése, a szenvedő megkenetése olajjal és a kézzel való érintés olyan találkozási pontok, amelyek felszabadítják a hitet. „Tudom, hogy amint a vének ideérnek, megkennek olajjal és imádkoznak értem, és meggyógyulok. Hála Istennek! Alig várom, hogy ideérjenek. A csengőszóra hatalmas várakozás ébred bennem. Amint bejönnek, rám fogják tenni a kezüket, imádkoznak értem, és már meg is gyógyulok.” Mivel elhiszem Isten ígését és Isten Igéjét, abban a pillanatban, ahogy rám helyezik a kezüket Jézus nevében, meggyógyulok. Miért? Mert a hitemet aktivizáltam. Már nem azt hiszem, hogy Isten meg tud gyógyítani, hanem, hogy most, ebben a pillanatban meggyógyít.

Az emberek tehát ott ültek a medence mellett, várva, hogy felkavarodjon a víz, mert ez volt a hitük aktivizálódásának pontja, amely elindította Isten azon munkáját, amelyet az életükben végezni akart. Ez az ember harmincnyolc éve sánta volt, és már régóta feküdt a medencénél. Mivel mozgássérült volt, a víz felkavarodásakor mindig más lépett be előtte. Abban reménykedett, hogy egy napon majd ő lehet az első. Nem volt egyetlen barátja sem, aki segített volna neki.

Jézus megkérdezte tőle: *„Akarsz-e meggyógyulni?”* „Persze”, - hangzott a válasz, „de nincs senki, aki segítsen nekem.” Ekkor Jézus azt parancsolta neki, hogy megtegye a lehetetlent: *„Kelj fel, vedd az ágyadat és járj!”* Nagyon tetszik nekem, amint Jézus lehetetlen parancsokat ad az embereknek. Amikor az Úr lehetetlen utasítást ad, két dolgot tehetsz: vagy alárendeled magad az utasításának, vagy vitatába szállhatsz az utasítással.

Ez az ember azt is mondhatta volna: „Miért akar gúnyt űzni belőlem, uram? Mondtam már, hogy nincs ki segítsen és a víz sincs most felkavarodva. Azt hiszi, hogy ha fel tudnám emelni az ágyamat, akkor itt feküdnék egész nap? Harmincnyolc éve így vagyok, nem tudok felállni.” Vitatkozhatott volna Jézussal, és béna maradt volna. De jól választott, mert alárendelte magát Krisztus utasításának.

És azonnal egészséges lett ez az ember, felvette az ágyát, és járt.

Úgy döntött, hogy elfogadja Krisztus utasítását, annak ellenére, hogy tudta, hogy az egy lehetetlen kérés volt. Az Úr gyakran ad számunkra is lehetetlennek tűnő utasításokat. Lehet, hogy van az életünkben egy olyan gyengeség, amellyel évek óta küzdünk, legyőzött minket. Az Úr azt mondja: „Jól van, ezt többé ne tedd!” Erre azt válaszolod: „Ó Uram, Te nem tudod, hogy milyen szörnyű ez! Hogyan is tudnám csak úgy abbahagyni?” Vitatkozunk Jézussal. Elmondjuk, hogy hányszor próbáltuk már meg, hány módszert próbáltunk már ki, hány könyvet olvastunk el, mennyi pénzt költöttünk már arra, hogy megpróbáljuk megváltoztatni a viselkedési szokásainkat, de még mindig nem változott semmi. Vitatkozunk ahelyett, hogy engedelmeskednénk.

Egy dolgot meg kell tanulnunk: annak ellenére, hogy Jézus olyan utasítást ad számunkra, amely lehetetlennek tűnik, Ő semmire nem kényszerít minket. Csak a saját akarattunkból tehetjük ezt

meg; ha ezt megteesszük, akkor Ő abban a pillanatban biztosítja számunkra azokat a képességeket, azt az erőt, ami a kivitelezéshez szükséges. Ne vitatkozzatok Vele. Mondjátok, hogy: „Igen, Uram”, és cselekedjétek.

Ez az ember is meggyógyult, felvette az ágát és járt. De szerencsétlenségükre nem nézték meg a naptárt!

Aznap pedig szombat volt.

Az ember nem juthatott túl messzire, és egy fekete köpenyes ember már így szólt hozzá:

„Szombat van, nem szabad felvenned az ágadat.”

Lenyűgöz, hogy az emberi hagyományok milyen mély gyökeret verhetnek egy ember életében. A világon az egyik legnehezebb dolog megszabadulni a tradícióktól. Sajnos az egyházba is nagyon sok olyan hagyomány furakodott be, ami még a pogány babiloni időkből származik. Mivel tradíció, ezért olyan mélyen vert gyökeret, hogy amikor Luther Márton meg akart tőlük szabadulni, még neki sem sikerült teljesen. Nagyon sok olyan hagyományt hozott a protestáns reformáció égisze alá, amelyek még a babiloni vallási hagyományokból származtak.

Jézus így ír a szárdiszi gyülekezetnek a protestáns reformációról: *„nem találtam cselekedeteidet teljesnek”*. Még mindig sok olyan botlásotok van, amely a babiloni titokzatos vallásokhoz vezethető vissza, ezeknek nincs helyük Krisztus testében.

A zsidóknak kialakult a szombattal kapcsolatos tradíciójuk. A szombatra vonatkozó törvényt a Misna szerint értelmezték, amely a Tízparancsolatot magyarázta 24 fejezeten keresztül. Isten ezt mondta: *„Emlékezzél meg a nyugalom napjáról, és szenteld meg azt! Hat napon át dolgozz, és végezd mindenféle munkádat! De a hetedik nap a te Istenedenek, az ÚRnak nyugalomnapja.”* Ők pedig 24 fejezetet írtak erről a Misnában.

Egy izraeli utazásunk alkalmával, éppen szombaton busszal közlekedtünk Jeruzsálemben. Egy az út szélén álldogáló 10-12 éves, fekete köpenyt viselő zsidó fiú teljesen ki volt kelve magából, mert a busszal megyünk szombaton. Még a nyelvét is kinyújtotta ránk mérgében. Bizonyára törvény szerinti dolog volt a nyelvét nyújtogatni... Voltak Jeruzsálemben olyan részei, ahová nem mehettünk be a busszal, mert elbarikádozták őket, pl. a Mia Sherim körül. Ha arra utaztunk volna, annak ellenére, hogy nem szabad semmi munkát tenni szombaton, bizonyára megköveztek volna minket.

Ezt az embert is tetten érték, mert az ágát cipelte szombaton.

Ő így válaszolt nekik: *„Aki meggyógyított, az mondta nekem: Vedd az ágadat, és járj!”*

Bizonyára felismerték a fickót, hiszen évekig feküdt ott sántán, népszerű figura lehetett. Ezzel a kijelentésével felhívja a zsidók figyelmét gyógyulására, valamint arra, hogy aki egy 38 év óta beteg embert meg tud gyógyítani, annak rendelkeznie kell valamilyen hatalommal.

Megkérdezték tőle: „Ki az az ember, aki azt mondta neked: Vedd fel és járj!”

De a meggyógyított ember nem tudta, hogy ki az, mert Jézus félrehúzódott az ott tartózkodó sokaság miatt.

Ezek után találkozott vele Jézus a templomban, és ezt mondta neki: „Íme, meggyógyultál, többé ne vétkezz, hogy valami rosszabb ne történjék veled.”

Ebben az esetben Jézus az ember betegségét az életében levő bűnhöz kapcsolta. A bűn és a betegség között lehet összefüggés, de ebből nem vonható le az a következtetés, hogy minden betegség bűn következménye.

Ezt a hibát követték el Jób vigasztalói is, és sokszor így reagálnak az emberek is a betegségekre. Sajnos vannak olyan evangélisták is, akik ezt a téves elképzelést népszerűsítik: „Ha elég hited lenne, akkor meg tudnál gyógyulni! Hozd rendbe az életedet, mert Isten mindenkit meg akar gyógyítani! Ha nem gyógyulsz meg, akkor valamilyen bűn van az életedben, vagy a hiteddel van probléma!” Ezzel csak azt érik el, hogy a szegény, beteg emberekre olyan terheket raknak, amelyekre nincs szükségük - hibásnak érzik magukat helyzetükért és tovább romolhat az állapotuk. Biztos vagyok benne, hogy Isten határozott ítélettel fogja illetni az ilyen vigasztalókat.

Ez az ember nem tudta ki az a Jézus, egészen addig, amíg újra nem találkozott vele a templomban. Jézus pedig tudta, hogy a betegsége valamilyen bűn miatt következett be, és ezért mondta, hogy ne vétkezzen többet. Jézus tanítása szerint: *„Amikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélküli helyeken bolyong, nyugalmat keres, de nem talál. Akkor így szól: Visszatérek házamba, ahonnan kijöttem. Amikor odaér, gazdátlanul, kiséperve és felékesítve találja azt. Akkor elmegy, vesz maga mellé másik hét magánál is gonoszabb lelket; bemennek, és ott laknak, és annak az embernek az utóbbi állapota rosszabb lesz az előbbinél.”* Az Írásokból tudjuk, hogy jobb az embernek, hogy inkább soha nem ismeri meg az Igét, minthogy megismerje azt, és utána elhagyja. Ha Isten már munkálkodott az életedben, akkor felelősséggel tartozol Neki. Nem csak Isten munkája előtt kell megnyitnod az életed, hanem Isten előtt is.

Elment ez az ember, és megmondta a zsidóknak, hogy Jézus az, aki meggyógyította.

Ez volt az a dolog, amit a zsidók többé soha nem bocsátottak meg Jézusnak, ami végül a keresztre juttatta: megszegte a szombat napot, legalábbis a hagyományos értelmezés szerint.

A zsidók ezért üldözni kezdték Jézust, mert szombaton tette ezt.

Számukra a törvény hagyományok szerinti megtartása sokkal fontosabb volt, mint egy ember gyógyulása. Jézus egyszer ezt mondta nekik: *„Vajon, ha közületek valakinek a fia, vagy ökre szombaton esik a kútba, nem húzza-e ki azonnal?”* Ha annyira odavagytok egy buta állatért, akkor nem gondoljátok, hogy Istennek gondja van az emberre, akinek segítségre van szüksége, akár szombat van, akár nincs?!

Jézus így szólt hozzájuk: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.”

Ugye milyen jó, hogy Isten hétvégén is munkálkodik? Mi történne, ha Ő is szabadnapot venne ki minden hétvégén? Képzeljétek el, mekkora felfordulás lenne a világban, amint helyre akaranánk állítani Isten szabadnapjának következményeit. *„Bizony nem szunnyad, nem alszik Izráel őrizője!”* - Isten nem vesz ki szabadnapot, hanem állandóan munkálkodik gyermekei életében.

Ezért azután a zsidók még inkább meg akarták ölni, mert nemcsak megtörte a szombatot, hanem saját Atyjának is nevezte Istent, és így egyenlővé tette magát az Istennel.

Vannak olyanok manapság, akik azt mondják, hogy Jézus soha nem állította magáról, hogy Isten, és ezt csak mások terjesztették Róla. Az akkori emberek pontosan tudták, hogy mit mondott Jézus; nem volt semmilyen téves elképzelésük azzal kapcsolatban, hogy mit állított. Tudták, hogy amikor Isten Fiának nevezte magát, akkor egyenlővé tette magát Istennel, és ezért akarták megölni.

Most kezdődik az a tanítás-sorozat, amikor Jézus azzal fejezte ki egy dolog fontosságát, hogy azt mondta: „*bizony, bizony, mondom néktek...*” Ennek a jelentése: „Na, most figyeljete!”

Megszólalt tehát Jézus, és ezeket mondta nekik: „Bizony, bizony, mondom néktek: a Fiú önmagától semmit sem tehet, csak ha látja, hogy mit tesz az Atya; mert amit ő tesz, azt teszi a Fiú is, hozzá hasonló módon.

Jézus itt azt állítja, hogy amit tesz, azt maga Isten teszi, Jézus csak a látott minta alapján cselekszik. „Meggyógyítottam ezt az embert, de Isten hozta a gyógyulást. Nem Istentől függetlenül, hanem Vele teljes harmóniában munkálkodom. Hibát találtok abban, hogy szabadnapon dolgozom!? Nem veszitek észre Isten munkáját, mert szombat van?” Nem láthatták, mert a hagyomány elvakította őket.

Mert az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat neki, amit ő tesz. Sőt még nagyobb feladatokat is fog rábízni, hogy ti csodálkozzatok.

Mert ahogy az Atya feltámasztja a halottakat, és életre kelti őket, úgy a Fiú is életre kelti azokat, akiket akar.

Amint követjük Jézus szolgálatát, látni fogjuk, hogy miként kelti életre az özvegyasszony fiát, majd Jairus lányát, és végül Lázárt is, mert Isten fel tudja éleszteni azokat, akik már meghaltak, és a Fiú - aki az Atya munkáját végzi - életet ad azoknak, akiknek akar.

Az Atya nem is ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta át, hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, ahogyan az Atyát tisztelik....

Isten elvárja tőlünk, hogy tiszteljük a Fiút. A szekták egyik ismertetőjele az, hogy nem tisztelik a Fiút. A sátán többnyire három dolgot támad: Isten Igéjét, Krisztus isteni mivoltát, és a Szentlélek munkáját.

Aki nem tiszteli a Fiút, az nem tiszteli az Atyát sem, aki őt elküldte.

Sokan azt mondják, hogy „Tisztelem Istent, de nem értem, hogy miért szükséges Jézust tisztelni”. Jézus itt gyakorlatilag azt mondja: „Ha nem tiszteltek engem, akkor az Atyát sem tisztelitek.” A Jehova Tanúi, és mindazok, akik nem tisztelik Jézust, annak ellenére, hogy Jehova Tanúinak vallják magukat, mégsem tisztelik az Atyát.

Bizony, bizony, mondom néktek: aki hallja az én igémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van; sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe.

A hallás ebben az értelemben azt jelenti, hogy megtartja az Igét.

Nézzük csak, hogyan értelmezte ezt az ember az egyház történelme során. Hány és hány követelményt és szabályt akasztunk egy emberre a bűnbocsánat előfeltételeként. Ha ezt meg

ezt megteszed, és még ezt és még azt is megtartod, ezeket az utasításokat követed, és ha befizeted a tizedet ... és még sok más nehéz terhet raknak az emberekre. Jézus, ezzel szemben, csak annyit mondott: *„aki hallja az én igémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van.”*

Isten gyermekeinek elítélése ill. kárhoztatása a sátán munkája, és ő profi munkát szokott végezni. A Jelenések könyvében ez áll: *„Hallottam, hogy egy hatalmas hang megszólal a mennyben: „Most lett a mi Istenünké az üdvösség, az erő és a királyság, a hatalom pedig az ő Krisztusáé, mert levettetett testvéreink vádlója, aki a mi Istenünk színe előtt éjjel és nappal vádolta őket.”* A testvérek vádlója – ez a sátán egyik megnevezése. Ő vádol mindig minket, de ha hiszel Jézus Krisztusban, és meghallod Isten Igéjét, akkor örök életed van, és nem ítélnék el.

Bizony, bizony, mondom néktek, hogy eljön az óra, és az most van, amikor a halottak hallják az Isten Fiának a hangját, és akik meghallották, élni fognak.

Jézus nemsokára lemegy a pokolba, és az ott fogva tartottaknak fog prédikálni, hogy ki tudja őket szabadítani.

Mert ahogyan az Atyának van önmagában élete, úgy a Fiúnak is megadta, hogy élete legyen önmagában.

Jézus azt mondta, *„... én odaadom az életemet, hogy aztán újra visszavegyem. Senki sem veheti el tőlem: én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, hatalmam van arra is, hogy ismét visszavegyem.”*

Sőt arra is adott neki hatalmat, hogy ítéletet tartson, mert ő az Emberfia. Ne csodálkozzatok ezen, mert eljön az óra, amelyben mindazok, akik a sírban vannak, meghallják az ő hangját, és kijönnek.

Jézus azoknak a hűségeseknek fog prédikálni, akik Ábrahámmal vannak, és várják, hogy Isten ígérete beteljesedjen. Ezek azok akik hitben haltak meg, de nem kapták meg még az ígéretet, csak a távolban látták azt, és hitben várták a szabadulás beteljesedését.

Akik a jót tették, az életre támadnak fel; akik pedig a rosszat cselekedték, az ítéletre támadnak fel.

Én önmagamtól nem tehetek semmit: ahogyan tőle hallom, úgy ítélek; és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak az akaratát, aki elküldött engem.”

Itt ismét kijelenti, hogy az Atyával tökéletes harmóniában dolgozik. Később Fülöpnek fogja majd mondani, hogy ezeket a csodákat nem saját maga teszi, hanem az Atya, aki Őt elküldte.

„Ha én magamról tennék bizonyosságot, az én bizonyosságtételem nem volna igaz.

Ez nem azt jelenti, hogy nem volna valóságos a bizonyosságtétel, hanem azt, hogy az emberek nem fogadnák el.

Más az, aki bizonyosságot tesz énrólam, és tudom, hogy igaz az a bizonyosságtétel, amellyel rólam tanúskodik.

Ti elküldtetek Jánoshoz, és ő bizonyosságot tett az igazságról.

Én azonban nem embertől kapom a bizonyágtételt, hanem azért mondom ezeket, hogy ti üdvözüljtek.

Ő volt az égő és világító fáklya, de ti csak egy ideig akartatok az ő világosságában örvendezni.

Jézusról Keresztelő János tett tanúbizonyágot, amit halottak az emberek, de Jézus az ő bizonyágtételét sem fogadja el végső bizonyítéknak saját kilétével kapcsolatban.

Nekem azonban Jánosénál nagyobb bizonyágtételem van. Mert a feladatok, amelyeket az Atya rám bízott, hogy teljesítsem azokat, tehát azok a cselekedetek, amelyeket elvégzek: maguk tesznek bizonyágot arról, hogy engem az Atya küldött el.

Jézus a csodákat és cselekedeteket hozza fel bizonyásgul arra, hogy kicsoda Ő és, hogy honnan jött. Nikodémus azt mondta neki: *„Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem képes megtenni azokat a jeleket, amelyeket te teszel, hacsak nincs vele az Isten.”* Ő elfogadta ezeket valódi bizonyágtételnek Jézussal kapcsolatban.

Fülöp azt mondta: *„Fülöp így szólt hozzá: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk!” Jézus erre ezt mondta: „Annyi ideje veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát. Hogyan mondhatod te: Mutasd meg nekünk az Atyát? Talán nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? Azokat a beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem önmagamtól mondom; az Atya pedig bennem lakozva viszi végbe az ő cselekedeteit. Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van; ha pedig másért nem, magukért a cselekedetekért higgyetek.”* Mivel Jézus Isten munkáját végezte, ezért a cselekedeteit hozta fel bizonyásgul, amelyek erőteljesen bizonyítják kilétét. Ha tagadjuk, hogy Jézus Isten Fia, akkor a cselekedeteit is tagadjuk egyben.

Mindig lehet olyan liberális gondolkodásúakat találni, akik pont ezt csinálják: minden csodát megpróbálnak racionálisan megmagyarázni. A következő fejezetben látni fogjuk, hogy Jézus enni ad a sokaságnak, mindössze 2 kenyérből és 5 halból. Erre azt a magyarázatot adják, hogy abban az időben minden ember magával hordozta az ebédes dobozát, amelyet a bő ingujjak alatt odaerősítettek a csuklójukhoz. Nagyon fukarok voltak, mert nem osztották volna meg ezt az ételt azokkal, akik elfelejtették elhozni a sajátjukat. Ott ültek, és az önzésük miatt nem akarták mások előtt elővenni az ételüket, amíg egy kedves fiú oda nem ment Jézushoz, és azt mondta: *„Tessék, Jézus, neked adom az ebédemet.”* A többieket megérintette ennek a kisgyermeknek a nagyszerű példája, és csoda történt. Mindnyájan kivették az ételes dobozukat, és megosztották a többiekkel. Amikor aztán a maradékot összeszedték, akkor több mint 12 kosár telt meg. Hát nem kedves és gyönyörű, hogy egy kisgyermek példája az egész gyülekezetet nagylelkűségre ösztönözte. *„A gyermek példája”* című tanítás lenne szerintük az üzenet, amely jótékony tettekre ösztönöz minket.

Vagy vegyünk egy másik példát: Jézus nem járt a vizen, hanem a parton, és a tanítványok már majdnem a parthoz értek, csak nem vették észre. Jézus várt rájuk a parton, majd amikor odaértek belépett a hajóba, és utána együtt hajóztak el. Csak az a probléma, hogy Péter elkezdett süllyedni és segítségért kiáltott. A hazugok igen találékonyak tudnak lenni...

Jézus azt mondja, hogy Keresztelő János és a cselekedetei is bizonyások, de maga az Atya is bizonyágot tett róla. Amikor Jézus megkeresztelkedett Isten szólt a menyből: *„Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm.”*

Jézus itt igazából az ószövetségi Írásokra utal:

De az Atya is, aki elküldött engem, bizonyosságot tett rólam. Az ő hangját nem hallottátok soha, arcát sem láttátok, és az ígéje sincs meg bennetek maradandóan, mert abban, akit ő elküldött, nem hisztek.

Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert azt gondoljátok, hogy azokban van az örök életetek: pedig azok rólam tesznek bizonyosságot,

Péter azt írta második levelében, hogy „nem kitalált meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és megjelenését, hanem úgy, hogy szemtanúi voltunk isteni fenségének.” De ennél biztosabb bizonyítékunk van a próféciaikban. Ha valóban kutatjuk az Írásokat, akkor látni fogjuk, hogy az egész Ószövetség annak a bizonyágtétele, akinek el kellett jönnie. Jézus mondta, hogy azért jött, hogy a róla írott dolgokat Isten akarata szerint cselekedje.

és mégsem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.

Én nem fogadok el dicsőséget emberektől, rólatok viszont tudom, hogy nincs meg bennetek az Isten szeretete.

Én az Atyám nevében jöttem, mégsem fogadtatok be; ha más a maga nevében jön, azt befogadjátok.

Itt Jézus az Antikrisztusra utal, aki hamarosan meg fog jelenni. Annak ellenére, hogy a zsidók Jézust elutasították, ezt az embert el fogják fogadni, aki majd félrevezeti őket a jólét és béke ígéretével. Ma az ortodox zsidók azt mondják, hogy a Messiást arról fogják megismerni, hogy felépíti számukra a Templomot. Mivel Isten Fiát nem fogadták el, a Templom újjáépítéséért felelős embert, az Antikrisztust, elfogadják majd. Annak ellenére, hogy az illető a saját nevében fog jönni, elfogadják őt, míg Jézust a mellette szóló bizonyságok ellenére sem fogadták el.

„Erős szövetséget köt sokakkal egy hétre, de a hét közepén véget vet a véres- és az ételáldozatnak. A templom szegélyére odakerül az iszonyatos bálvány...” Az Antikrisztus azt fogja követelni, hogy istenként imádják az emberek, és az istenkáromlása fogja elindítani Isten haragjának kiteljesedését a Krisztust elutasító világra.

Hogyan tudnátok hinni ti, akik egymástól fogadtok el dicsőséget

Számomra egyik legbetegesebb dolog, ha más emberek égőjét kezdjük építgetni, úgy, hogy nekik adjuk a tiszteletet, dicséretet és dicsőséget. Egy alkalommal egy bizonyos felekezeten szolgáltam. Az egyik legszörnyűbb dolog az volt, amikor a nagy összezejövel az emberek felálltak, és egymást kezdték dicsérgetni. Az előadót úgy mutatták be, mint óriási, kiváló, egyedülálló eszközt, akit Isten áldásként küldött hozzájuk ezekben az ínséges időkben. Ezután az előadónak nem volt más választása, mint hogy ugyanilyen stílusban dicsérje a hallgatóságot. Egymás vállát veregették, egymást magasztalták.

Jézus itt azt mondja, hogy ha embereket magasztaltok fel, akkor hogyan tudjátok meghallani Isten hangját? Isten hangja Jézus Krisztust emeli a magasságokba, ahogy Keresztelő János mondta: „Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem”. Ezt mondja Istennek minden igaz gyermeke. Ahelyett, hogy emberektől várná a dicsőséget és a dicséretet, inkább az Isten dicsőségét és tiszteletét keresi.

Hogyan tudnátok hinni ti, akik egymástól fogadtok el dicsőséget, de azt a dicsőséget, amely az Istenről van, nem keresitek?

Ne gondoljátok, hogy én foglak vádolni benneteket az Atyánál. Van, aki vádol benneteket: Mózes, akiben ti reménykedtek.

A törvény Mózesen keresztül adatott, a kegyelem pedig Jézus által. „Az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa. Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van...”- mondta Jézus. Mózes vádol titeket, mert meg kell felelnetek a törvénynek, ezért a törvény az ember vádlója, nem pedig a Megváltó, a Szabadító. A törvény mutat rá, hogy milyen messze vagytok az elvárt mércétől.

Mert ha hinnétek Mózesnek, hinnétek nekem: mert én rólam írt ő.

Nyissátok ki az első öt ószövetségi könyvet, és meglátjátok, hogy Mózes Róla beszél. Az áldozatok, és ezek leírásai, mind Jézusról szólnak, aki az emberiség legnagyobb bűnázdozata lesz.

Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, akkor az én beszédeimnek hogyan hinnétek?”